

- Бог је, ипак, Бразилац! – изјавио је недавно Лула, популарни председник Бразила, обраћајући се нацији поводом гигантског лежишта нафте откривеног у Атлантском океану, дуж бразилске обале.

Одакле, уопште, потиче та идеја да се Бог проглашава Бразилцем и зашто је то уопште важно за наш текст? У причици која следи, покушаћу да макар делимично одговорим на то питање.

*

Прича се да на небу има једна велика сала звана „Одсек за нације“, где раде свеци који штите сваку поједину државу на Земљи. Они раде 8 сати дневно за својим радним столовима, гледајући у екран и манипулишући џојстиком, различитим дугмићима, осигурачима и полугама. Из далека може вам се учинити да се они забављају видео игрицама али, уистину, свеци се труде да својим државама чији су заштитници омогуће боље животне услове.

Као и у свим јавним установама и у овој небеској једни раде више, а други мање. Свети Ериксон, на пример, заштитник Шведске, често напушта своје радно место и може се видети како пуши и шета небеским ходницима. Већ Свети Ортега, заштитник Никарагве, нема времена ни да оде до тоалета, а камоли да предахне.

Одсек функционише веома једноставно. Увек када се појави нека нова држава, Свети Петар нареди да се у салу убади још један радни сто и позове неког новог свеца да јој буде заштитник.

- Свети Бенеђито, преузми Зимбабве.

- Али, прво – па Зимбабве, Свети Петре?

- А ти би хтео шта, да почнеш са Шведском?

Свети Петар је веома праведан и свеца заштитника одређује у складу са државом. Гледа одозго да ли је нова држава мала, сиромашна, у невољи и изабере неког компетентног и радног свеца. Ако мисли да датој држави баш и не треба нека велика заштита, изабере неког свеца који и није баш много талентован.

На пример, када је Канада постала независна држава, Свети Петар је за њеног заштитника поставио једног свог исписника, са којим је некада ишао на пецање. Иако је тај његов другар био компетентан и за нешто више, да би штитио Канаду било је довољно да се сваки дан уредно појави на послу и откуца радни картон.

Слично се десило и са Бразилом. Једнога дана, 1822. године, службеник је пробудио Светог Петра.

- Свети Петре, појавила се нова држава у Латинској Америци.

Свети Петар је отворио прозорчић на небу и одозго, као што увек ради, погледао нову државу. Одушевио се на први поглед.

- Бре, то и није обична држава. То је, скоро, један прави рај. Види само колика је то земља, скоро као континент, а тек морска обала, џунгле и шуме, дивље животиње, реке, клима... све се више одушевљавао. И још кажу да било шта засејано успева и то два пута годишње. А тек што има злата и дијаманата (нафте тада још није било)... Фантастично! Поставићу за заштитника некога ко воли да се досађује, таква једна држава и не треба заштиту.

Тако је Свети Петар за заштитника Бразила наименовао свог посинка, Светог Браза. Иначе, Свети Браз је већ дуго био без посла на небу. Кроз „одсек за нације“ је прошао већ два пута. Први пут је то било у XIV веку, када је био заштитник Француске и том приликом је проузроковао стогодишњи рат. Други пут је у одсеку био запослен самим

почетком тог истог, XIX века. Тада га је Свети Петар, после његових безбројних и упорних молби, пустио да штити Шпанију. Каријеру је завршио продајом Флориде Америци.

Али, Свети Браз је тврдио да је претходна два пута научио много и стекао неопходно искуство. Штитиће Бразил као нико, заклињао се.

- Молим те, Свети Бразе, не дирај ништа за својим столом – рече му Свети Петар строго. – Бразил има свој природни пут према успеху. Пусти га на миру и он ће већ сам стићи тамо где треба.

Свети Петар је био сигуран у брзи напредак ове нове државе и њену велику будућност, поготово што се по небеским кулоарима упорно шушкало да је сам Бог пореклом из Бразила. Зато се искрено надао да ће и његов посинак коначно постати омиљени светац.

Свети Браз је дуго имао најмање посла у одсеку. Свакога дана је улазио у салу и издалека гледао у екран на своме радном столу, углавном коментаришући срдачност и другарство које је владало међу Бразилцима. Затим је укључивао аутоматске команде и одлазио на кафу и дуге разговоре са заштитницима Шведске, Данске и Норвешке. Колеге су умирале од зависти, јер се о њему говорило као о заштитнику државе из које потиче сам Бог. Све док средином 60-их година XX века, једног сасвим мирног дана, Свети Браз није изнебуха и хитно позван у небески бар, одакле је дежурни светац надгледао нас, обичне смртнике, као и рад светих заштитника.

- Мислим, колега – рече му дежурни, иначе светац од великог поверења код Светог Петра, испијајући своје хладно пиво – да би било добро да погледате мало ту своју државу, од синоћ ми се нешто много деру и жале.

Уистину, није било ништа нарочито. Али, како Свети Браз већ више од једног столећа није имао прилику да покаже шта зна, оценио је новонасталу ситуацију као критичну. Зграбио је прву полугу и снажно је повукао, не примећујући да испод ње пише „војни удар“. Истог момента се упалила једна црвена лампица, запиштала је сирена и сви су одмах притрчали његовом столу.

Свети Пјер, заштитник Француске, је био запрепашћен.

- Свети Бразе! Како сте могли да урадите тако нешто?

Свети Браз је био збуњен.

- Ја... ја... ја... морам да заштитим моју земљу.

- Да, али не овако. То неће изаћи на добро. Брзо, притисни дугме на коме пише „демократија“!

Свети Браз је стајао збуњен, усред целе гужве која се створила око његовог командног стола. Притиснуо је прво дугме до кога је стигао. Тек је после видео да је на њему писало „репресија“.

- Не то дугме! – повикао је Свети Пјер. – Оно... оно!

- Које? – Свети Браз је притиснуо дугме на коме је писало „цензура“.

- Мој Боже! Јеси ли полудео, Свети Бразе?

Свети Браз је био већ тотално збуњен. Повукао је полугу на којој је писало „мултинационалке“, затим одмах притиснуо дугме „депресијација плата“ и искључио осигурач на коме је писало „радничка права“. Тако је изазвао праву ланчану реакцију. Његов сто је почео да се тресе, пишти и трепери разнобојним лампицама.

Свети Браз је био више изгубљен него влада са економском политиком. Колико год да је покушавао да поправи стање, бивало је све горе. Притискао је насумице силне дугмиће и вукао полуге, док се Бразил све више урушавао. Дошао је критичан тренутак када више ништа није помагало. Као у оној причи о кратком покривачу, када је покривао радника – газда је остајао го, када је покривао газду – го је остајао банкар, када је покривао банкара – откривао је извозника, када је покривао извозника – откривао је земљорадника, када је покривао земљорадника – откривао је потрошача... Тако, на крају, када је коначно погодио право дугме испод кога је писало „демократија“, сто се и даље тресао, сирене урлале, а сигналне лампице прегоревале. Стање у Бразилу није се поправљало.

- Постоји само један излаз. Хајде да разговарамо с Богом! – рече Свети Петар, кога је хитно позвала комисија уплашених светаца. Бог је био њихова последња нада.

- Ако је Бог заиста Бразилац, као што се прича, Он ће урадити нешто у овој ситуацији.

Комисија светаца, на челу са Светим Петром, богобојажљиво је ушла у Богов кабинет, тихо и на прстима. Кад тамо... изненађење! Нађоше Бога у кимону, како са све штапићима једе суши и пиринач.

Бог је, дакле, био Јапанац!

И наравно да јесте! Како би иначе једна земља тако мала и каменита, пренасељена, без минералних сировина, са лошом климом и готово свакодневним земљотресима, из које су се људи још пре сто година исељавали у Бразил, бежећи од сиромаштва, поражена у великом рату, уз две атомске бомбе, могла бити међу три економски најразвијеније светске потенције?

Ви мислите да бисмо ми, да је Бог стварно Бразилац, имали инфлацију од три бројке? Јавни дефицит изражен у трилионима? Да бисмо морали да просимо кредите по свету?

Зато, хајде да дефинитивно станемо са том причом да је Бог Бразилац и да покушамо да се задовољимо Светим Бразом, који наставља, тамо за командним столом, да чини све што зна и може, да нас заштити и сачува.

*

Ова претходна, поучна причица, коју је давно некада, док Бразил још није израстао у економског џина, написао Carlos Eduardo Novaes, послужила ми је да нашим читаоцима дочарам на шта је то Лула, заправо, мислио. (Напомена: Ову причу-виц нисам директно превео, већ сам, у недостатку оригинала, препричао једну од многобројних верзија из бразилских барова, а коју сам вероватно и сам нехотице досолио.)

Наиме, Бразил је једна од малобројних држава света континенталних размера, опасан морском обалом која се мери хиљадама километара, испресецан огромним рекама и шумама, изузетно богат минералним сировинама, уз јаку индустрију и врхунску пољопривреду и с младом и образованом популацијом, а уз то и са демократијом која заиста функционише. Тако је, због свих компаративних предности које Бразил има и настала та прича о Богу Бразилцу. И заиста, шта би се друго и могло помислити о великој и богатој земљи, у којој нема чак ни земљотреса или урагана да ометају њен развој? А тек да се не говори о рату, револуцији или тероризму, о чему просечан Бразилац зна само онолико, колико прати међународне вести на телевизији (а не прати их баш много). Међутим, упркос свим предностима, приче о великој будућности коју Бразил има пред собом су генерацијама и генерацијама остајале приче, као и ова Новаесова, највише захваљујући, у основи, колонијалном положају земље, примитивном, дивљем капитализму, великој корупцији и одсуству одговорности политичке елите.

*

Шта је Лула урадио? Укратко, почео је од ММФ-а! Вратио је дугове и буквално избацио ММФ из одлучивања о економској политици земље. Сада Бразил позајмљује новац ММФ-у, Лула се шали да је то „шик“, али је успут спремио и захтев за састанак Г-20, чија је суштина да се ММФ-у одузме право да земљама које помаже позајмицама прописује економска правила игре. Биће то права мала револуција, ако Лула за ову своју идеју нађе још којег савезника међу богатима.

Затим је завео строгу финансијску дисциплину и одговорност, зауставио безразложна, ропска задуживања, бесомучну приватизацију коју су форсирали његови неолиберални претходници и одлив капитала, почео да штеди, да стимулише извоз, научно-технолошки развој, уз истовремену правичнију прерасподелу зарађеног, усмеравајући вишкове према сиромашнима и обесправљенима.

Резултат: Бразил данас позајмљује паре САД и, као што већ рекосмо, ММФ-у, међу последњима је окусио рецесију и међу првима изашао из ње, иако је био притиснут, и још је, великим падом извоза, нарочито минералних сировина. Док је криза харала, ниједна бразилска банка није банкротирала.

Шта се променило, да би Бразил за непуних 7 година Лулине владавине стигао на праг оне будућности о којој су генерације сањале? Наравно да је одговор нешто комплекснији, али се може сажети и овако – Бразил је преузео судбину у своје руке, одбацио „помоћ“ западних татора и сопствену неолибералну елиту, која је спроводила ту „помоћ“ кроз прикривену колонијалну политику и заиста постао суверена и независна држава, прво у економском, а затим и у сваком другом виду.

Посебна пажња је посвећена развоју управо оних природних предности, које је још Свети Петар запазио. Просто речено, Бразил је коначно почео да користи своје велике природне ресурсе за себе и сопствени развој, као и бољи живот своје сиромашне популације, а не као што је то било до сада, искључиво за богаћење татора и њихових бразилских трабаната.

Тако се, на опште изненађење, испоставило да у једној тако богатој земљи не мора бити гладних, да у школи има места за све подједнако и да бољом и правичнијом прерасподелом зарађеног и они мизерни могу да постану добри потрошачи, интересантни за индустрију и трговину.

*

Међутим, овога текста не би било да се није догодило нешто од светског значаја, нешто што ће заувек променити однос Бразила према свету и света према њему. Наиме, Бог је погледао на Бразил са оба ока и без жмиркања, као да је одиста Бразилац.

Као што смо видели, улогу Светог Браза, заштитника Бразила је, кроз лик Луле, демократским путем преузео сам народ, да би се недавно наш светац тријумфално вратио у лику „Петробраза“, велике бразилске и светске компаније за експлоатацију нафте, која је недавно објавила податке о последњем (?) гигантском планетарном лежишту нафте, назване “pré-sal” (пре соли), због њене генезе која се, геолошки мерено, ставља својих 114 милиона година уназад, у тренутак одвајања латиноамеричког и афричког континента, пре таложења дебелих наслага соли, које је покривају.

Ради се о лежишту нафте које се може омеђити у неких 800 километара дужине и око 200 километара ширине, удаљено 200 до 250 километара од обале, које се пружа гледано са севера, у водама бразилских држава Еспирито Санто, преко Рио де Жанеира, Сао Паола и Парана, све до Санта Катарине на југу, на дубини од, просечно, 7000 метара, од чега је 1500 до 3000 метара ниво Атлантског океана, а око 2000 метара чини слој соли, који се као тампон налази непосредно изнад нафтних слојева, што ће због његовог пластичног својства, уз наведену велику дубину, будућу експлоатацију учинити технолошким изазовом прве врсте.

Локализација лежишта

(Уоквирено роза поље представља лежиште нафте, док су бразилске државе дуж чијих се обала лежиште пружа обележене са ES - Еспирито Санто, RJ - Рио де Жанеиро-држава, SP - Сао Паоло-држава, PR - Парана, SC - Санта Катарина)

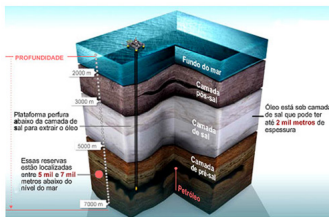
На доњем шематском приказу се види просечна дубина океана до 2000 метара, од 2000 до 3000 метара је слој стена насталих таложењем после слоја соли, од 3000 до 5000 метара је слој соли и од 5000 до 7000 метара је слој назван „пре соли“, по коме је и

Нафтна бајка или Бог је Бразилац

Пише: Мирко Крагуљац

недеља, 01 новембар 2009 14:00

нафта добила име јер се налази у њему (нафта је приказана црном бојом).

Процена резерви овог гигантског лежишта је око 100 милијарди барела (!) нафте доброг квалитета, уз огромне, још недовољно истражене, пратеће резерве природног гаса. Осим тога, геолошки посматрано, исти нафтни слојеви се пружају и североисточном обалом Бразила, те је, с обзиром на познате димензије геолошких формација, за очекивати да будућа истраживања утврде континуитет нафтног лежишта и нове резерве у процењеној количини од, укупно, 300 милијарди барела нафте! Да бисмо схватили о каквим је количинама црног злата овде реч и зашто је Лула актуелизовао стару причу о Богу као Бразилцу – Саудијска Арабија, као земља најбогатија нафтом, располаже са укупно 260 милијарди барела нафте утврђених и, наравно, добрим делом и „начетих“ резерви.

★

Сада је јасније и зашто је Чавез недавно прозвао Лулу „шеик од Америке“, иако је његова Венецуела велики светски произвођач нафте, али такође, и зашто је одједном дошло до наглих промена у опхођењу према Бразилу од стране бивших и „одбачених“ татора.

Тако је 4. америчка флота нагло променила већ објављени правац и „место боравка“, па ће, по свој прилици, бити нешто трајније и ближе стационирана новом нафтном региону. Осим тога, од северноамеричког суседа су стигле и прве оптужбе о „нафтном национализму“, новој кованици коју ћемо можда убудуће и чешће слушати.

Велике светске мултинационалне компаније које се баве експлоатацијом нафте су пожуриле да објаве, у заједничком саопштењу, како се и не ради о баш тако гигантском

лежишту, као и да ће вађење црног злата бити необично отежано због велике дубине на којој се лежиште налази, због велике удаљености од обале и дебелих наслага соли које ће, технички гледано, бити тешко избушити. Упркос свим нађеним мањкавостима и тешкоћама, у истом саопштењу, компаније већ сада протестују против дискриминације у будућој лицитацији, о којој се у бразилској влади тек размишља. Упућена је и јавна замерка Бразилу да крије податке из тајног извештаја „Петробраз“ и тиме у старту ствара боље услове за своје фирме, привилегованим и само њима знаним подацима о лежишту.

Када је, на све то, бразилска влада објавила да ће неки од експлоатационих блокова бити остављени искључиво државној компанији, о чијем стварању постоје тек почетне идеје, а која ће се искључиво бавити нафтом „пре сал“, док ће „Петробраз“, у међувремену већ око 60% у рукама страних акционара, бити само технички ангажован на вађењу нафте, готово да се зачуо вапај сличан оном америчком о „нафтном национализму“.

Био је то, заправо, троструки ударац, изведен елеганцијом флорета и ефикасношћу тешког маља.

„Петробразу“, који је готово под контролом страних инвеститора захваљујући претходној неолибералној влади, која је испод жита продавала акције ради тихе и неодобрене приватизације, одузима се „право“ на нафту „пре сал“! (Напомена: И поред мањинског државног пакета акција, бразилска влада је задржала моћ одлучивања у „Петробразу“.)

Нова државна компанија у формирању (боље рећи, у размишљању, јер су о њеном оснивању избачене тек прве идеје) биће 100% под контролом државе и имаће ексклузивно право управљања и експлоатације целокупне нафте „пре сал“!

Тајни извештај „Петробраз“, о чијим резултатима у свету нафте већ колају најфантастичније верзије, је стављен под седам брава. На основу тог извештаја су унапред одвојени експлоатациони блокови, искључиво резервисани за државне потребе!

Да би све добило и идеолошку димензију, Лула је објавио намеру да се јавно

продискутују и одреде услови за стварање једног државног фонда од експлоатације будуће нафте, по узору на Норвешку, који би био на располагању нацији, а нарочито најсиромашнијим слојевима за побољшање услова живота, школовања и здравствене заштите. Жеља му је да све буде, не само дефинисано, него и уставно-законски цементирано, за време трајања његовог мандата, како неолиберали и десница то не би могли мењати у будућности. Како му од другог и по уставу последњег мандата остаје још нешто више од годину дана, те како је следећа година изборна и он, наравно, има свог председничког кандидата, политички живот је најједном из ситних и ситничарских свађа о непотизму и бескрајних корупционашких и иних афера, упловио у готово чисте идеолошке и економске расправе, са предзнаком „пре сал“ милијарди и освртом на следећу, изборну годину.

*

У целој овој нафтној бајци, највеће изненађење је било резервисано за наоружање бразилске војске, чиме је читавом овом, већ добрано замршеном сплету догађаја, придодата и једна сасвим неочекивана димензија. Наиме, на бразилски празник независности и у години француског пријатељства, појавио се у Бразилији, на војној паради, лично Саркози и склопио са Лулом велики уговор о испоруци наоружања и трансферу војне технологије, са правом да се убудуће то наоружање производи у Бразилу и продаје земљама Латинске Америке.

Осим трансфера војне технологије, тражена је и политичка подршка Француске на текућем заседању УН, на коме је Саркози 24. септембра званично предложио Бразил за сталног члана СБ, на чему бразилска дипломатија већ дуго ради.

За време високе блиц-посете, која је трајала свега 20-ак сати и на чију се краткоћу јавно пожалио и сам Саркози, јер није стигао да проба чувени бразилски роштиљ, потписан је уговор у вредности од 13 милијарди еура!

Бразил се одлучио да купи од Француске једну атомску и четири конвенционалне подморнице, 50-ак борбених и транспортних хеликоптера и 36 борбених авиона типа Rafale.

Реч је о најновијем борбеном авиону француске производње, који до сада није продаван нити једној земљи у свету и о чијој куповини су преговори отворени, али нису и дефинитивно завршени, јер су Американци брзином муње, истога дана када су сазнали за француски „посао века“ са Бразилом, преко америчке амбасаде у Бразилији објавили да пристају на трансфер технологије њиховог „Фантома 18 супер хорнет“.

Како је управо дошло до неразјашњеног пада два оваква француска ловца, а у међувремену се као потенцијални трећи продавац борбених авиона укључила и Шведска са својим „Грипенom“, прича о модернизацији бразилске војне авијације ће имати бар још неки наставак, па се може рећи да су тек започеле велике игре без граница, о којима ћемо још дуго слушати.

Лула је објавио да Бразил купује наоружање наменски, како би штитио интегритет Амазоније, угрожен од стране наводних светских душебрижника за човекову околинду, као и ово новооткривено лежиште нафте „пре сал“ у Атлантском океану, а да је главни услов за куповину веће количине најмодернијег наоружања био трансфер војне технологије у Бразил, чиме ће се војна индустрија земље освежити и оснажити.

Изгледа да је Бразил озбиљно схватио прикривене претње бивших татора и, први пут у историји, одреаговао брзо, одлучно и самосвесно, не презајући од „милитаризације“ у заштити свог економског интереса. При том се не може сметнути с ума да је већи део нафтног лежишта у међународним водама и да је, што се тиче права првенства у експлоатацији, већ сада јасно како ће га Бразил третирати.

Показало се да је сума од 13 милијарди евра, издвојена за наоружање у ово време кризе, за Бразил само почетни „ситниш“ и да се од велике светске економије убудуће може очекивати да настави са обновом и модернизацијом свог „војног парка“, а тиме и јачањем своје давно посустале војне индустрије.

Такође, јасно је и то да Бразил на светској сцени сада наступа као велики играч и да ће бивши татори морати да схвате да је „џиновска беба рођена и да је сада ваља љуљати“.

На крају, морају се прокоментарисати и неке „примедбе“ мултинационалних компанија које, за сада, не учествују у подели великог нафтног колача у близини бразилске обале.

Главна критика у заједничком коминикеу тих компанија се свела на преурањеност изречених тврдњи о могућим гигантским размерама овог лежишта нафте, с обзиром на неке наводне резултате истраживачких бушотина које нису биле позитивне.

„Петробраз“ је, међутим, на једном веома озбиљном и, од стране међународних стручњака, посећеном предавању, демонстрирао резултате који су далеко изнад досадашњег светског искуства у тој области. У неким од будућих експлоатационих блокова који су истраживани, позитивних бушотина је било од 87 до 100%, што је резултат који далеко надмашује просечна светска искуства у истраживању океанске нафте, а што, пак, говори у прилог тврдњи да се ради о гигантским размерама новог лежишта.

Друга сумња која је исказана тиче се техничко-технолошке оспособљености компанија за експлоатацију на тим изузетно великим дубинама од преко 7000 метара, далеко од обале, у суровим условима отвореног Атлантског океана. Такође, велику непознаницу представља слој соли дебљине од 2000 метара, који се налази непосредно изнад стена колектора нафте, који се не понаша као „обичне“ стене јер поседује пластична својства. И на ову сумњу „Петробраз“ је одговорио на веома убедљив начин, изазивајући притом конкуренцију да развија технологију за изазове овог новог лежишта. Наведено је да „Петробраз“ одавно ради са, чак, четири врсте платформи за истражна и експлоатациона бушења, фиксном, самоподешавајућег нивоа, плутајућом а, задњих година, и са бродовима претвореним у покретне платформе.

Прва, гледајући са лева на десно, приказана платформа је фиксна, следећа је самоподешавајућег нивоа, трећа је плутајућа, док се четврта приказана налази монтирана на броду, што значи да је покретна

Иначе, свака платформа „Петробраз“ је уникатна јер се, као да је реч о живим бићима, развијају и конструктивно допуњавају према потреби.

У вези с другом примедбом, везане за техничке тешкоће у бушењу кроз дебеле насlage соли са пластичним својствима, наведен је огроман број истражних бушотина које су, евидентно, прошле кроз њега, али без техничких детаља.

Дакле, „Петробраз“ је отворено бацио рукавицу изазова „мултинационалним критичарима пројекта“ – ми можемо, а ви?

Масовна и континуирана производња нафте „пре сал“, иако се готово свакодневно тријумфално приказује у разним владиним предизборним рекламама, планира се тек за 2016. годину. До тада, Бразил позива заинтересоване инвеститоре на разговоре. Први се појавио већ и пре званичне објаве председника Луле о гигантском лежишту. Наиме, приликом скорашњих разговора кинеског и бразилског председника, утаночено је да Кина у експлоатацију ове нафте будућности, одмах уложи 10 милијарди долара, на невиђено. Сада Кинези, вероватно, задовољно трљају руке.

Остали тек треба да стану у ред и изјасне се.

*

Ако будете покушали да у разговору са неким Бразилцем проверите ову моју причу, а нарочито ако провера буде везана за истраживање јавног мњења у неком бару, уз обавезно ледено пиво, уверићете се да је све што сам навео мање више тачно, али ће на онај део о Богу као Бразилцу сви сумњичаво завртети главом. Јер, откако је Лула поново актуелизовао ту стару сумњу, вршена су темељна научна истраживања на водећим федералним универзитетима и сасвим позитивно је утврђено да то није истина и да је, у

Нафтна бајка или Бог је Бразилац

Пише: Мирко Крагуљац
недеља, 01 новембар 2009 14:00

ствари, Христос Бразилац. Погледајте доказе за то:

- Христос никада није имао новца.
- Христос је живео правећи чуда.
- Христос је био прогањан од власти.
- Христос је умро окружен лоповима.

(Аутор је консултант за инвестициона улагања у минералне сировине, иначе инжењер геологије. Стално настањен у Бело Хоризонте, Минас Жераис, Бразил)